

РЕШЕНИЕ

№ 41025

гр. София, 08.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 10.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **8917** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците.

Б. Р. – гражданин на И. е оспорил издаденото от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 4383/01.08.2025 г., с което на чужденеца е отказана международна закрила. В съдебно заседание жалбоподателят се явява и с помощта на упълномощен адвокат Т. И.: поддържа жалбата, съдържаща искане за отмяна на решението, като цяло. С жалбата се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на оспорваното решение, като се счита, че бежанската история сочи на хипотезите, по смисъла на чл. 8 и чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 ЗУБ.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата, със становище за липса на основания за отмяна на решението. Представя актуална справка за И., от 20.10.2025 г., която не отрича, че: „мюсюлманите, приемащи християнството може да се сблъскат с проблеми с властите“, а „според Шериата това престъпление може да бъде наказано със смърт“; съдебната власт е подложена на политическо влияние и съдиите са назначавани по религиозни критерии.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като съобрази писмените доказателства и доводите на жалбоподателя, приема следното.

Жалбоподателят Б. Р. подал молба за закрила на 21.05.2025 г.; декларирал е да е [дата на раждане] в [населено място] - И., гражданин на същата страна, по народност – персиец, вероизповедание протестант, женен за Н. Сархош Х., за която Съдът установи служебно, че по адм. дело № 8916/2025 г. на 85^{-ти} състав е постановено Решение № 33761/16.10.2025 г. с което е отхвърлена жалбата и против Решение № 4381/01.08.2025 г. на председателя на ДАБ за отказ от международна закрила. Видно от мотивите на съдебното решение съпругата е представила

„бежанска история“, идентична с тази на Б. Р., за която ще стане дума по – долу в настоящото съдебно решение. Заявил е по време на интервюто, че: той и съпругата му напуснали И. в началото на м. 06.2025 г. и останали три дни в Турция, след което през телената гранична ограда влезли на територията на Р. България, като съпругата ми си счупила крака и се обадили за помощ; причината да напусне И. е свързана с участието му през 2017 г. в протест, за което бил арестуван за два месеца в затвора в [населено място], след което бил освободен до съдебното заседание през 2018 г.; получил призовка, но по съвет на адвоката се укрил „в селото“; през 2019 г. Съдът го осъдил на смърт задочно, заради обида на Правителството; до преди няколко месеца си живели в селото и Правителството знаело, че е там, но някой го издал на тайните служби и започнали да издирват в коя къща е, поради което адвокатът го посъветвал да напусне страната; в И. не е имал проблеми заради етноса или религията си, като до 2016 г. изповядвал по рождение мюсюлманска религия, но после „се обърнал към Християнската вяра, защото Исляма проповядва само убийства и кръвопролития“; близките му живеят в И. и нямат проблеми, но „от тайните служби периодично ги питали за него“. Представил е изпълнителен лист за конфискация на имуществото му, издаден въз основа на решение от 23.10.2019 г. на Революционния съд, Второ отделение Х.; предупредителен лист за явяване на Б. Р. на 26.05.2018 г. в Революционна прокуратура на Х., Второ отделение. В съдебното заседание по настоящото дело чужденецът представи в заверен на български език превод на Електронно съобщение № 14043377100001397/07.04.2025 г. до Б. А. Р., изхождащо от Ислямска революционна прокуратура, Отдел „Разследване“, Област Х., вид: предупредително съобщение“, за явяване на 23.04.2025 г. в Революционен съд на Х., по причина „част от обясненията по дело № 96/7491122, с поставен кръгъл печат.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че жалбата, против Решение № 4383/01.08.2025 г. на председателя на ДАБ е процесуално допустима за разглеждане, но по същество е неоснователна.

За да отхвърли молбата за закрила административният орган е анализирал подробно твърденията на чужденеца, съставляващи т. нар. „бежанска история“, като е направил обобщаващи изводи за липса на предпоставки за предоставяне, както статут на бежанец, така и на хуманитарен статут. Приел е, че в хода на производството не са установени факти, които да обуславят необходимост от предоставяне на закрила, тъй като Б. Р. не е посочил причини, които да обосновават страх от преследване, а твърденията му за обратното са недоказани и неправдоподобни. Тези изводи са направени и с позоваване на данни от приложените по делото официални справки за положението в И..

Решението е правилно.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който се намира се извън държавата си по произход, която е напуснал, понеже основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване“, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Съдът приема, че представените заверени фото-копия на документи не установяват и не доказват истинността на твърденията на Б. Р. за това, че в И. е осъден на смърт, с влязло в сила съдебно решение. Доказателствената стойност на тези документи не обосновава наличие на смъртна присъда. Изслушан от Съда чужденецът твърди, че: електронното съобщение всъщност представлява решение на Ислямския революционен съд,

който „никога не изписва смъртно наказание“, на което е осъден, заради упреците за нарушаване правата на човека в И.; практиката на Ислямския революционен съд е „да изпраща непрекъснато призовки на подсъдимия, докато накрая не се яви“, след което бива задържан и вкарван в затвора. Доказателствената стойност на представените документи е компрометирана от това, че: в изпълнителния лист (л. 10 от делото) е записано, че касае съдебно дело № 96/7491122 (без дата), а изпълнителното дело е № А/811630; в предупредителния лист (л. 14 от делото) за явяване на 26.05.2018 г. пред Революционната прокуратура на Х. също е посочено дело № 96/7491122 (без дата); в представеното за първи път пред Съда Електронно съобщение № 14043377100001397/07.04.2025 г. до Б. А. Р., изхождащо от Ислямска революционна прокуратура, Отдел „Разследване“, Област Х., вид: предупредително съобщение“ е за явяване на 23.04.2025 г. в Революционен съд на Х., по дело № 404/74911122 (без дата), причина „част от обясненията по дело № 96/7491122. Документите на арабски език, от които са направени преводите на български език са представени като фото-копия, но не и като оригинални екземпляри, а новопредставеното електронно съобщение не носи каквито и да е белези, които да го идентифицират като електронен документ. Липсват други преки и/или косвени доказателства, които да подкрепят бежанската история.

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на [чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила“](#). Чл. 15 (букви „а“, „б“, „в“) [определя, кои посегателства следва да се считат за тежки](#). Нормите на чл. 4, § 1 и § 2 пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът приема, че ответникът, предвид липсата на достоверни твърдения за преследване обосновано е преценил да отхвърли молбата за закрила. Така, относно Б. Р. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО. С Решение от 30.01.2014 г. на СЕС, по дело С-285/12 е дадено тълкуване на [член 15, б. „в“ от Директива 2004/83](#), вр. член 2, б. „д“ от

същата, предполагащо по-свободно приложение и позоваване на понятието „въоръжен конфликт“. Ответникът е изложил убедителни и аргументирани мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички, релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила.

Бежанската история и заявените от молителя мотиви да напусне И., дават основание да бъде прието, че той е „мигрант“ – лице, което е напуснало страната си на произход по причини, различни от тези, изброени в дефиницията за „бежанец“, в контекста на Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец. Евентуалното преследване в И., по причина постановена смъртна присъда и/или поради смяна на религията логично предполага чужденецът да бъде установен и задържан, но според твърденията му той е живял необезпокояван в И., в продължение на около шест години след постановяване на твърдяната смъртна присъда.

Агенцията на Европейския съюз за убежището (EUBIA) е изготвила през м. януари 2025 г. „Country Guidance: Iran“, представляващ „насока и общ анализ“, съдържащ „задълбочен преглед на ситуацията в Ислямска република И., с цел подпомагане на държавите - членки на ЕС при разглеждането на молби за международна закрила“. Анализът обхваща нарушенията на правата на човека, политическите репресии и дискриминацията, включително тежките ограничения върху правата на жените, преследването на политически опоненти и малцинства, както и липсата на равни права. Отчетено е: „влошаваща се тенденция по отношение на спазването на правата на човека, включително извършване на екзекуции, изтезания и нечовешко или унижително третиране, особено спрямо лица, свързани с политическа опозиция“; репресии срещу политическото несъгласие - прилагане от страна на държавните органи на мащабно наблюдение, сплашване и цензура, с цел заглушаване на критиците; журналисти, активисти и представители на политическата опозиция често са подлагани на произволни задържания и тежки присъди; дискриминация - етнически и религиозни малцинства, включително кюрдското население са подложени на системна дискриминация, ограничен достъп до услуги и институционално пренебрегване; религиозни малцинства, като християнски конвертити и последователи на религията бахай често са цел на репресивни действия“. Като „групи, които поначало вероятно отговарят на условията за бежански статут (висока степен на риск, по оценка на EUBIA)“ са идентифицирани: членове и симпатизанти на опозиционни партии и движения, възприемани като търсещи промяна на режима (вкл. монархисти, сепаратисти); правозащитници, активисти и адвокати; журналисти и медийни работници, критикуващи режима; лица, възприемани като насърчаващи дезертиране; лица, възприемани като извършили богохулство или отстъпничество (вкл. религиозни конверти); лица, извършили деяния, наказуеми със hadd (напр. „прелюбодеяние“, „вражда срещу Б.“, „корупция на Земята“); християни, посещаващи домашни църкви, и проповядващи. Според Съда жалбоподателят Б. Р. не принадлежи към никоя от уязвимите групи, вкл. защото не установява и не доказва да е сменил религията си – твърдението му в този смисъл е голословно. В документа се сочи още, че (т. 8): „субсидиарна закрила може да бъде приложима при: риск от смъртно наказание или екзекуция; риск от изтезания или нечовешко третиране (лоши затворнически условия, произволни арести, телесни наказания, насилие); не се установява риск от безразборно насилие на територията на И., като цяло“. Каза се, че Съдът не приема за достоверни и логически обосновани твърденията, че в призовките (електронни съобщения) всъщност е инкорпорирано решение за постановено от съд смъртно наказание спрямо Б. Р.

Профили, които съгласно „Country Guidance: Iran“ „вероятно получават бежански статут са: политически опозиционери и симпатизанти на движения за промяна на режима (монархисти,

сепаратисти, движения за реформа → висока степен на риск; правозащитници, активисти, адвокати, изложени на: арести, изтезания, обвинения в „престъпления срещу националната сигурност“; журналисти и медийни работници, обвинявани в „пропаганда срещу държавата“, изложени на арести и смъртни наказания; лица, обвинени в богохулство, отстъпничество или конверсия от исляма“. Един от въпросите, които „Country Guidance: Iran“ препоръчва да бъде изяснен при твърдение за конверсия или промяна на религиозни убеждения е, „знаят ли близки/властите за това“; публикували ли сте нещо по темата“. Насоките за „правен анализ на всеки тип отговор и неговото влияние върху решението за статут“ са в зависимост от това, доколко кандидатът „потвърди реално, многократно, видимо, документирано“ участие/съпричастност към твърденията, конструиращи бежанската история. Препоръчва се „отказ да се дава при: недостовърни показания, ниска видимост на дейността, липса на личен риск“.

Съдът приема, че Решение № 4383/01.08.2025 г. е постановено в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби, след съобразяване с установените в ЗУБ процесуални правила. Не са налице твърденията от оспорващия пороци на същото.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 90 ЗУБ, Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от Б. Р. – гражданин на Ислямска република И., против издаденото от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 4383/01.08.2025 г., с което на чужденеца е отказана международна закрила.

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: